

De Drietand

Hallo beste duikvrienden Neptuners !
Het duikseizoen is ondertussen alweer volop bezig en de eerste Oosterscheldeduiken zijn alweer achter de rug...ja de microbe heeft ons weer goed beet !

De voorbije weken zijn op zijn zachtst gezegd "bewogen" weken geweest... Het Mechelse stadsbestuur heeft het immers nodig geacht om de dagen en uren van onze zwembadtrainingen aan te passen, teneinde de zwemmers meer kansen te geven. Met een bijna katastrofe als gevolg voor onze club ! Een gevaar dat ondertussen bezworen is, U leest er verder alles over in deze Drietand.

Verder uiteraard het gebruikelijke stukje mariene biologie, vandaag is de "wulk" aan de beurt.
Op algemeen verzoek heb ik er ook nog eens een ledenlijst bijgevoegd. Kwestie van gemakkelijk kunnen af te spreken om te duiken...

Ook de duikscholing heeft zijn duid in het zakje gedaan, immers iedereen is rotbedorven door de nieuwste technieken, zijnde de duikcomputer.

Maar...er zijn ooit andere tijden geweest, toen alles aan de hand van tabellen moest worden uitgerekend.

Jef Van Vaerenbergh wilde wel eens weten of jullie er nog in slagen ook volgens de oude methode het nodige te berekenen...

En het ligt al enige tijd achter ons, maar er was in het voorjaar ook het Ardennen weekend, en onze vaste verslaggever Harry Voet heeft ook hierover weer iets bij elkaar gepend.

Uiteraard kan je ook de gebruikelijke aankondigingen en mededelingen vinden. Vergeet vooral de eerstkomende evenementen, zijnde het mossselfestijn en de club bbc niet in je agenda te vermelden !!

Zo beste mensen hiermee is de "inleiding" weer op papier gezet. Er rest mij nog alleen U een fijn duikseizoen toe te wensen, en zoals steeds..doe het veilig !

Veel leesplezier !

Belangrijke mededeling.

Vanaf heden zal er niet langer een vergoeding dienen betaald te worden voor het lenen van duikmateriaal van de club.

Hou er echter wel rekening mee dat er steeds voorrang zal worden gegeven aan kandidaat 1*D en 2*D die duikdopen of proeven moeten uitvoeren.

Weet jij nog hoe je duiktabelen te gebruiken?

Het duikseizoen is ondertussen weer volop aan de gang en iedereen is het al lang gewoon het uitrekenen van onze duiken gemakshalve aan onze duikcomputer over te laten. Maar wie van U slaagt er nog in ook een duikplan op de oude wijze te berekenen?

Test jezelf eens aan de hand van de onderstaande opgave. De oplossing vind je achteraan. Het is uiteraard wel de bedoeling eerst het vraagstuk op te lossen en dan pas de oplossing te bekijken... succes.

Opgave

Vertrek om 10h – bereikte diepte 34m
Verblijf 31 min – men stijgt aan de voorgeschreven snelheid

Tweede duik om 14h – bereikte diepte 33m
Verblijf 16 min – men stijgt aan de voorgeschreven snelheid

Teken het duikprofiel uit, bereken de te maken trappen, vermeld het uur van bovenkomst en het oververzadigingssymbool van beide duiken.

!!NIET VERGETEN!!

Clubbarbecue op zondag 11 juli op “De Punt” te Wemeldinge
Ter plaatse om 10.30h - duiken om 11h
Iedereen brengt zoals naar gewoonte zijn eigen vlees en bbq mee

Mosselstijf op zondag 8 augustus op “De Parking” te Wemeldinge
Ter plaatse om 8.45h - duiken om 9h
Wie mosselen wil eten dient ten laatste om 10.30h ter plaatse te zijn, anders loop je immers het risico geen mosselen te hebben !

Buccinum undata (wulk)

Toegegeven een ontmoeting met een "wulk" is nu niet bepaald het meest spectaculaire wat je kan meemaken tijdens een duik in de Oosterschelde. Nochtans zijn het interessante dieren die hun plaats innemen in de voedselpiramide.

De wulk is een grote zeeslak die behoort tot de normale bodemfauna van de Noordzee en de Oosterschelde. Alhoewel hun aantal de laatste jaren aanzienlijk is teruggelopen is toch een duidelijk herstel te zien. Zij zijn immers zeer gevoelig voor giftige stoffen, met name Tributyltin. Dit is een stof die wordt gemengd onder verf om de rompen van schepen mee te schilderen en alzo te voorkomen dat er algen zouden groeien op de romp. Deze gifstoffen worden echter opgeslagen in het slijk van de zeebodem, en dat is net de plaats waar de wulk zich ophoud... Ook overbevissing is lang een bedreiging geweest voor hun voortbestaan.

Wulken leven ondermeer van oesters, als zij er tenminste in lukken het vooruitstekende deel van hun schelp tussen de oesterkleppen te duwen. Daardoor kan deze zich niet meer sluiten en kan de wulk met haar "proboscis" - dat is de slurf - zijn moordend werk verrichten. De wulk is zowel een aaseter als een rover, verder staan ook borstelwormen, dode vissen, dode mosselen e.d. op het menu.

Een uit de kluiten gewassen exemplaar kan tot 15 cm groot worden, en de mondopening in de schelp kan tot de helft van de lengte innemen. Opvallend is ook de lange adembuis, wat hen toelaat ook te blijven ademen als ze ingegraven zitten in het zand.

Niet zelden is, zoals op de foto te zien, hun schelp begroeid met zeeanjelieren of/en baksteenamoontjes. Wanneer je de wulkenschelp over de bodem ziet voortbewegen is het niet altijd zeker dat het hier ook echt een wulk betreft. Heel vaak immers worden hun lege slakkenhuizen in beslag genomen door heremietkreeften die hierin een uitgelezen bescherming vinden. Dat betekent dan meestal dat de oorspronkelijke bewoner ten prooi is gevallen aan een zeester, de natuurlijke vijand van de wulk.

De eitjes worden door meerdere vrouwtjes samen in groep afgezet, ze produceren alzo een gemeenschappelijk wit eipakket. Zulke pakketjes zijn na een storm vaak op het strand te vinden. Per wijfje worden om en bij de duizend eitjes afgezet, slecht een tiental hiervan komen ook uit. De rest dient als voedsel voor de pas uitgekomen jongen.

Wulken kunnen tot wel 30 jaar oud worden...Zij kunnen worden aangetroffen in geheel westelijk Europa en het noordoosten van de Verenigde Staten.

Zwembadperikelen

Zoals U allicht ondertussen allemaal weet vond het Mechelse stadsbestuur het nodig de uren en dagen aan te passen, waarop de verschillende Mechelse duik- en zwemclubs gebruik maken van het zwembad aan de Leliestraat.

Ook Neptune bleef niet gespaard van de eindeloze verbeeldingskracht van het Mechelse stadsbestuur...

We werden uitgenodigd op een vergadering in de cafetaria van het zwembad, wij gingen er van uit dat daar het "probleem van te weinig zwemuren voor het publiek" zou worden besproken.

Niets was echter minder waar, we kregen er botweg een lijstje onder de neus geduwd waarop de nieuwe trainingsdagen en uren voor de verschillende clubs stonden opgetekend. Voor Neptune zou dat vanaf september op donderdag zijn van 21.30h tot 22.30h, en om te bewijzen hoe vindingrijk ons schepencollege wel is, zouden we ook nog moeten samen trainen met "Sea King", de club van F. Vandesavel... ! (er zijn zelfs verenigingen die moeten trainen van 6h tot 7h 's morgens!!!) Grote consternatie, en van enig overleg was ook al geen sprake...het was te nemen of te laten!

Wetende dat nogal wat van onze leden er een grote verplaatsing voor over hebben om aan de maandagavondtrainingen deel te nemen, en met de wetenschap in het achterhoofd dat ook nogal wat jeugd mee naar de trainingen komt betekende dit zoveel als het einde van onze club, indien we hiervoor geen passende oplossing zouden vinden!!

Maar Neptune zou Neptune niet zijn indien niet al het mogelijke (en in dit geval ook onmogelijke...) werd gedaan om dit probleem aan te pakken.

Ik geef toe het is niet bepaald gemakkelijk geweest maar na heel wat rondbellen en contacten leggen hebben we uiteindelijk een aanvaardbare oplossing gevonden.

Vanaf september zal er getraind worden in het **zwembad te Duffel op woensdag van 20.30h tot 21.30h** (zelfde tijd als voorheen dus)

Het bad is gelegen vlak tegenover het Duffelse St Maartenziekenhuis aan de "Rooienberg" te Duffel. Via de E19 neem je de uitrit Duffel en volg je richting station, net onder de spoorwegbrug linksaf het station voorbij en even parallel de spoorweg volgen na +/- 300 rechtsaf is "Rooienberg."

Langs deze weg willen wij dan ook een oproep doen om massaal aanwezig te zijn op onze eerste training op woensdag 1 september !!

Toegegeven, na meer dan 44 jaar en hiermee de oudste duikclub van het land zijnde, die zijn roots in Mechelen heeft, is dit misschien niet de meest uitgelezen bestemming. Ook wij hadden liever een oplossing gezien waarbij we in het Mechelse konden blijven trainen. Maar als je moet kiezen tussen 2 kwalen, dan is de keuze snel gemaakt...Wij zullen uiteraard blijven ijveren om op termijn terug naar Mechelen te keren, maar maak je geen illusie's, dit is zeker nog niet voor morgen.

Alvast bedankt stadsbestuur voor de fijne behandeling die onze club mocht ondervinden...tot op de olympische spelen misschien die onze burgervader zal organiseren...? Dan geraken we in Mechelen misschien alsnog aan een tweed zwembad, wie weet...

Salamanders zijn niet te benijden !

Toen we in Laroche, op weg naar het Ourtheweekend, net over de brug de weg rechts naar Nadrin insloegen, leek het waterpeil van de Ourthe vrij hoog te zijn. Keienbanken langs de oevers waren er niet te zien, want alles zat onder water zoals dat hoort. Belangrijk! Immers, na twee “afdalingen” forfait te hebben moeten geven de voorbije jaren, zou ik dit jaar niet enkel een toekijkende reporter meer zijn. Toch een weinig nerveus! Zou ’t na die lange onderbreking nog wel gaan? Best maar de **tien geboden van het wildwaterzwemmen**, die onze favoriete god Neptune ons vorig jaar voorhield naar de letter en de geest toegepast (Dat moest wel, want ik had ze hem zélf ingefluisterd en uiteraard moet je dan wél het voorbeeld weten te geven!) **“Eer je duikpak, je botjes en je handschoenen (en plak nu eindelijk eens die gaatjes!)”** was in elk geval goed opgevolgd, al had ik, wegens te vervelend en te onzeker qua resultaat, dat plakken toch maar omzeild door simpelweg nieuwe botjes te kopen. Ook aan **“Mijd de alcohol en het zuipen (vóór de aankomst!)”** wist ik me, zij het met wat meer inspanning, toch te houden. Een sober koffietje bij de begroeting in de bar van ons hotel moest volstaan.

De groepsfoto aan de startplaats vereeuwigde Stefanie en Sonja als dappersten der dames en Reinaut, Thibaut, Filip, Erwin, Freddy, Jean-Pierre, Jef (Van Vaerenberg) en mezelf als omkadering. Brigitte hangt die foto’s immers allemaal bij in haar galerij van Ourthe-helden. (Ben toch niemand

vergeten te noemen, Brigitte? Omdat ik het nu niet kon filmen zou er anders wel eens iets kunnen ontsnapt zijn aan mijn aandacht! Mijn excuses bij voorbaat!) Zo op het oog leek ook hier de waterstand zeer goed te doen. Ik vond het zelfs niet al te koud en ook de helderheid was vrij goed. Je zag tenminste de keien en de wuivende slierten waterranonkel onder je voorbijflitsen. Hier en daar zag je ook een forel of rivierbarbeel ijlings opzij uitwijken. De piepjonge jeugd van de club, Stefanie, Reinaut en Thibaut, had zich het credo van Neptune **“Gij zult palmen van het begin tot het eind (of toch bijna)”** goed ingeprent, want ze waren in een mum van tijd bijna uit het zicht verdwenen, ons, “ouwe knarren, het nakijken gevend.

Die gingen er dus echt stevig tegenaan! En dan begint het zoals gewoonlijk bij uw dienaar te kriebelen. Eigenlijk hoopte ik daarop. Een soort “jachthondeninstinct” dwingt me dan er achteraan te gaan. Kwestie van ze toch wat weerwerk te bieden, zo spiegelde ik mezelf voor. Je kon ze die eerste plaats toch niet zomaar cadeau doen!!! Dan zou ze geen waarde hebben! Bovendien zette Neptune’s eerste gebod, **“Bovenal vermijd het afkoelen van je spieren”**, me dus aan het werk.

Onverwacht, wegens de toch vermeende behoorlijke waterstand, werd echter een ander gebod, **“Palm met zo weinig mogelijk buiging van je knieën”** pijnlijk noodzakelijk. Het werd ondieper en ondieper en ... de wilwaterzwemmer gaat zolang te water tot zijn bierbuikje de grond raakt! Al vlug zat ik dus - even hulpeloos als een walvis op het droge - vast op een bank rolkeiën, dit ondanks mijn toch zorgvuldig uitkijken naar de grootste waterdiepte. Zoals ik al eens in

een eerder epistel uiteenzette, bevindt die zich in de regel steeds aan de buitenzijde van de meander, tenminste in de Lesse – vroeger, in de “oertijd” – had ik daar meermalen mijn voordeel weten mee weten te doen om de supersterke epische helden, zoals bijvoorbeeld “den Erik” (’t Is ongelofelijk maar waar: die deed toen ook mee!), de das om te doen.

Die verdomde Ourthe hield zich echter niet aan de regels van de kunst, zoals ik ze meende te doorgronden. Hoe ik me ook als een salamander, op de buik en met de armen werkend, voortsleepte naar de verhoopde geul, ik vond er geen! Rot-Ourthe! Maar indachtig : **“Doe nooit wat rechtstaan is (want dan loopt het warme water uit je pak!)”** zat er dus niets anders op dan met de moed der wanhoop voort te krabbelen. Je wordt daar echter doodmoe van! Twee zwemmers die voor me lagen – ik meende dat het de broers Reinaut en Thibaut waren – vlogen dank zij hun veel geringere diepgang, zo dacht ik , vrolijk en onbekommerd over alle ondieptes, terwijl ik van de ene stranding in de andere sukkelde. Maar het is eigen schuld dikke bult! ‘k Zou best eens wat minder terrasjes kunnen aandoen als ik nog eens ga fietsen of wandelen! Van de andere kant bekeken kan stevig sporten ook wel wat de buikomvang inperken zonder op pintjes en ijsjes te moeten bezuinigen. Dus zeulde ik me verbeteren voort over de ellendig lange ondieptes om vervolgens zoveel mogelijk van katoen te geven in de zeldzame ietwat diepere trajecten.

Toch begon de vermoeidheid me parten te spelen, waardoor ik het tiende gebod (**“Gij zult om de haverklap eens boven water rondkijken om tijdig “staande golven” op te sporen”**) vergat toe te passen en schielings over een groot rotsblok schampte. Gelukkig had ik me niet te erg pijn gedaan. Uiteindelijk slaagde ik er met veel moeite in één van de (vermeende) broers voorbij te steken (“Den Tjen” zijn legendarische

naamwimpeltjes hadden hier zeker een accuratere berichtgeving kunnen verzekeren!). De tweede broer lag echter nog honderden meters voorop! Na een eindeloos lijkende, hopeloze achtervolging, herkende ik in de verte een eilandje dat ik van de vorige jaren kende. Toen ik niet kon meedoen had ik er eens rafters gefilmd die er het een halve meter hoge watervalletje afstormden. De passage links van het eilandje is zo breed als de rivier tevoren ook al was en het water ziet er vrij glad uit. De rechtse doorgang valt daarentegen niet zo erg op als je in de rivier zwemt, omdat het eilandje eigenlijk een stuk niet weggespoelde oever is waarrond de rivier een zijgeul heeft uitgesleten. De enige zwemmer die ik nog voor me zag koos dus de rustige linkse doorgang, maar ik vreesde daar voor nog eens een zoveelste stranding en koos dus rechts. Ik hoopte maar dat ik me niet in de juiste plek vergiste of dat de doorgang door meegevoerde takken afgeblokt zou zijn.

Net voor het watervalletje kwam ik in vrij diep maar bijna stilstaand water terecht, maar het watervalletje zelf katapulteerde me enorm vooruit. Neptune was met mij! Alhoewel hij eerst nog ruim voorsprong had, had mijn tegenstrever iets achterstand opgelopen toen ik achter het eiland uit kwam en dat geeft de burger moed! Wetend dat de eindstreep nu niet al te ver weg meer was, kon ik het (weer eens) niet laten van er nog een schepje bovenop te doen, maar (eigenlijk had ik het moeten weten, ’t is telkens hetzelfde met mij!) dat pakte verkeerd uit onder de vorm van een kramp in één van mijn kuiten. ‘k Ga Neptune dus een toevoegsel aan zijn derde gebod voorstellen : **“Gij zult daartoe palmen van het begin tot het eind, maar tempoveranderingen vermijden om het niet te moeten bezuren”**. Gelukkig had ik het slechts in één been, zodat ik niet geheel hulpeloos was. Hadden mijn achtervolgers beseft hoe erg ik in de problemen zat en wat

versneld, dan was ik zó ingehaald geweest!
Alhoewel ... ritmeverandering ... 't is riskant!

Uit het water komen en de palmen uittrekken, gehinderd door één been dat voortdurend verkrampde was niet simpel. Bleek dat degene die me het dichtst op de hielen zat Thibaut was, maar de andere was - o verrassing - niet Reinaut maar wel Stefanie! Een dikke proficiat voor hun beider prestatie! Reinaut was al een heel stuk eerder aangekomen beweerde men, hij liep zelfs al omgekleed rond. Nou, dat was een sterk staaltje van overwicht! Daarom was die in de verste verte nergens te zien geweest! Eindelijk had ik mijn meester gevonden en zou ik dus van mijn titel "altijd den eerste" verlost zijn.

De bekertjes warme, kruidige wijn die aangereikt werden verdrongen al vlug alle vermoeidheid naar de achtergrond en 't werd zoals steeds een supergezellig feestje. Uiteraard hield Brigitte namens het feestbestuur een speech, daar staat niemand nu nog van te kijken, maar toch viel mijn mond open van verbazing toen ze mij en niet Reinaut de "Wisselbeker Sloef" overhandigde, mooi opgepoetst en met een kersvers opschrift "M.D.C. Neptune" en aan de andere kant "Altijd den eerste aan de Ourthe". Roger, alias "Sloef" (omwille van zijn vroegere winkel in schoenen), had mij die beker ooit als scherts gegeven in een periode dat we op feestjes elkaar bestookten met dergelijke ludieke cadeautjes. Hij ontving toen overigens van ons ook eens een WC-rolletje van (nep-)bankbiljetten. Maar mijn trofee, die toch iets duurzamer was dan de zijne, heeft vele jaren in mijn duiktrofeekast gestaan en eigenlijk was ik er best fier op. Toen ik echter niet kon meedoen, vond ik dat de beker eigenlijk aan de nieuwe winnaars toekwam.

Hoe zat dat dan met Reinaut??? Blijkbaar moet er elk jaar ook een pechvogel bij zijn en dit jaar was het gewoon Reinauts beurt : Hij verloor bij de start één van zijn palmen en vond die niet meer terug,

zodat hij met de wagens meekwam naar de aankomst. Ze hadden mij dus mooi liggen!

Al met al, heb ik nu onbedoeld de beker terug. Voorkennis van het traject en wat ervaring hebben het ditmaal gehaald op jeugdige sportieve kracht, maar ik ben er zeker van dat onze aankomende jeugd mij volgend jaar – zoals het hoort - wel te grazen zal nemen! Pak me de beker maar eens af, Stefanie, Reinaut, Thibaut en Erwin en zet zo deze ouwe snoever eens op zijn plaats!

Veel te vroeg naar mijn goesting was de warme wijn op (?) en moesten we opkramen. De chauffeurs poogden hun wagens via de enige steile, soms diep uitgespoelde bosweg uit de vallei te rijden, maar veel verder dan 100 m geraakten ze niet.

De eerste terreinwagen, met Mark aan het stuur, zat vast, zodat ook de volgenden niet verder konden. Gierende en rokende banden ... er was niets aan te doen! Enkel gezamenlijk trekken en duwen gaf tenslotte resultaat, maar zowat om de 100 m was het weer prijs! Als behoorlijk geradbraakte zwemmer hield ik me eerst maar wat afzijdig en liet de niet-zwimmers ook eens uit hun schulp komen. Zonder alle beschikbare hulp lukte het echter niet, zodat ik wel mee moest inspringen. Vergeleken met deze beklimming was Parijs-Dakar vast slechts klein bier! Kapot was ik, toen ik te voet – en dat was zonder het duwwerk ook al niet mis als prestatie! – de bovenrand van de vallei haalde. Overladen met passagiers reden de auto's toen voorop, een kleine groep hardnekkigen achterlatend die de 1 à 2 km naar het hotel te voet aflegden. Toen we er aankwamen stonden ze daar al klaar om ons, afgepeigerde duwers/marcheerders, te solliciteren om nóg een "kleine wandeling" te maken voor het avondeten!!! Daar hebben we vriendelijk voor bedankt. Kwatongen beweren overigens dat ze niet verder dan de bowling geraakt zijn, maar of dat klopt weet ik niet. Een in de bar genoten kelk

zalige Achouffe, gevolgd door een al even zalig bad wisten me net op tijd op te kalefateren voor het gastronomische avondmaal.

Na het ontbijt, 's anderendaags, hadden Sonja en Hugo nog een prachtige wandeling voor ons in petto, één die we nog niet gedaan hadden en gezien het aantal jaren dat we Nadrin en Achouffe al aandoen was dat zeker niet zo vanzelfsprekend! Ons nu al vertrouwde café te Achouffe had zijn tropische terras-orangerie nog niet geopend, maar de grote "op zijn Ardens" versierde half donkere gelagzaal, waar de open haard brandde, bezorgde ons na de wandeling nog een half uurtje gezelligheid (of was dat langer?).

Evenals het avondeten was het middagmaal goed te noemen, maar voor wie er van het begin af aan bij was begint het toch op te vallen dat de geboden kwaliteit jaar na jaar in dalende lijn aan het gaan is en de prijs daarentegen in stijgende lijn. Voeg daarbij nog dat het bereiken van de aankomstplaats met het jaar moeilijker wordt en dan vind ik dat het stilaan tijd wordt eens een andere rivier of een ander deel van de Ourthe en uiteraard ook een ander hotel te gaan uittesten, hoe goed we het te Nadrin ook steeds hebben gehad.